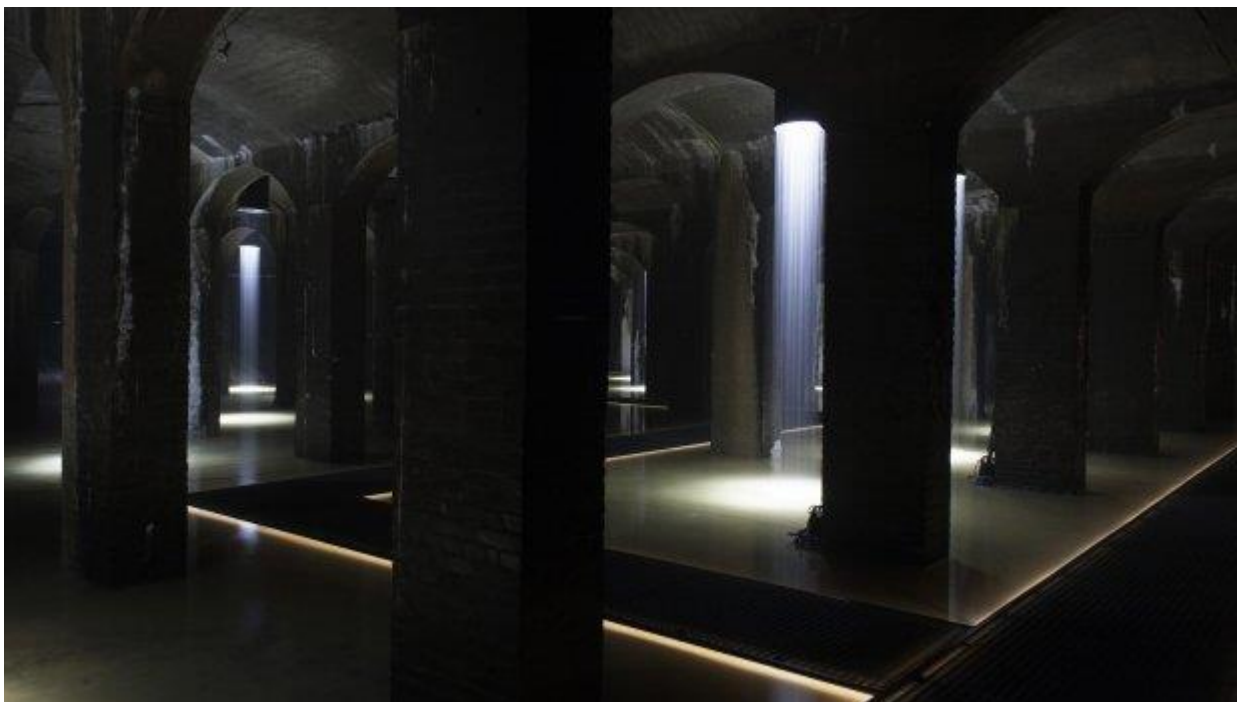

Mageløs installation appellerer i Frederiksbergs underverden

Udsnit af Ingvar Cronhammars på sin vis både cool og poetiske installation i Cisternerne. Værket vises frem til udgangen af november. Pressefoto

Med enkle greb har Ingvar Cronhammar skabt et visuelt frapperende værk til Cisternerne på Frederiksberg. Det kalder på eftertanken.

Af: Torben Weirup TOW@berlingske.dk

Sådan set er Cisternerne et kropumuligt rum at udstille i. Det tidligere vandreservoir, hvis 4.320 kvadratmeter engang rummede op mod 16 millioner liter vand, er i sig selv et fascinerende sted med drypsten hængende her og der og hvide kalkformationer spøgelsesagtigt lysende i det kolde mørke.

Det meste kunst kommer til kort over for stedet. Men i fjor lykkedes det for Christian Lemmerz med sin installation »Andante«, der bestod af store lysekroner med levende lys, og det gør det også for Ingvar Cronhammar.

Cronhammar har gennem årene skabt en række stedspecifikke skulpturer, der kan opfattes som et slags mentalt ly for den forurening med ligegyldighed og overfladiskhed, der omgiver os. Støjen af konstant underholdning og pludren. De er en slags heller, hvor man kan søge ro og eftertanke – og helt symbolsk fungerer mobilen ikke dernede i mørket i Cisternerne. Man er pludselig afskåret.

Et af de mest karakteristiske eksempler på denne form for tilflugtssteder er skulpturen »Abyss« tæt ved »Elia« i Herning. »Elia«, den kæmpestore Weber-grill der står på hovedet, er i sig selv nyttesløs. Man kan gå rundt om den og op på den, og så kan man så sætte sig ned og tænke over tingene.

Det indbyder »Abyss« i endnu højere grad til. Man går ind i skulpturen – og mødes af et billede på uendelighed. I blikket ned i vandet, i synet af de kunstige stjerner i loftet. Over for kosmos er vi små, synes tankegangen at være hos kunstneren, der egentlig ikke mener, tilværelsen har ændret sig fundamentalt, siden hulemanden sad og grublede over lysene på himlen.

Hvidt lys, hvid kulde

Lidt på samme måde med værket til Cisternerne. Man går ned i dybet og kulden og dødsriget og mødes af meget smuk musik skrevet af Martin Hall. Og så kigger man frem og ser, at der er faktisk et lille lys i mørket. Der er – måske – håb et sted forude.

Men det er samtidig skræmmende, for som så meget andet af det, Cronhammar har udtænkt gennem tiderne, er kernen af værket – de mørke rum med musikken er prologen – på samme tid præcist og skarpt og foruroligende.

Cronhammars værk vibrerer et af de steder, hvor billedkunst og arkitektur (og tro og tilværelsestolkning) mødes. Men vi er langt fra maleres og bygningskunstners forestillinger om varme huleagtige badeanstalter, hvor vandet falder blødt fra loftet ned i bassinerne, og det hele danner en slags tryk livmoder.

I Cisternerne kommer vandet også fra loftet. Men med iskold præcision. Ideen med større eller mindre vandfald i et tidligere reservoir kunne måske nok siges at være nærliggende, og det kunne sagtens have fået et nærmest romantisk udtryk.

Læs også: [Tårnhøj kvalitet på Arken](#)

Sådan er det ikke hos Cronhammar. Man går på forskellige ruter gennem den mørke verdens søjler – et sted i Bibelen står der, at Jorden hvilede på søjler i urhavet – og kan se på vand, der står ned i hårde stråler fra noget, der ligner en bruser oplyst inden i af et stærkt hvidt lys.

Det ser ud, som om vandet fosser ned på en fuldstændig identisk måde, som spejlede de 28 overdimensionerede brusere hinanden – og vandringen igennem den mørke, våde vandverden byder på skiftende, meget smukke billeder af de ens udseende sluser, hvis vand skaber mønstre i det vand, der i forvejen er på gulvet. Det er en mageløs oplevelse, der da heldigvis også er tilgængelig det meste af året. Det kunne såmænd meget vel være permanent. Et sted har fundet sin form og sin mening.

Hvem: Ingvar Cronhammar. **Hvor:** Cisternerne, Søndermarken, Frederiksberg.
Tirsdage-søndage 11-17. Til 29. november.